

РЕШЕНИЕ

№ 7943

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 15.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **446** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на С. Д. И., чрез адв. М. А., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1, вр. чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, с който се моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от сумата от 2000 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение, направени в производство по оспорване по административен ред на Акт за прихващане и възстановяване с № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л., отменен с Решение № 319/11.01.2024г., постановено по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ.

Ищецът твърди, че са налице всички елементи от отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вкл. имуществена вреда (извършени разходи за адвокатско възнаграждение) и причинно-следствена връзка.

В съдебно заседание не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа предявения исков по изложените съображения. Моли за уважаването и, като доказана по основание и размер. Претендира разноски в размер за които представя списък.

Ответникът – Кмет на Столична община чрез дирекция „Общински приходи“, представлявам от юрк. Д., в съдебно заседание изцяло оспорва исковата претенция като неоснователна. Счита, че се претендират разноски в размер на 2000 лева без да е

установена причинно-следствена връзка, а и претендираната сума се припокрива по размер с присъденото адвокатско възнаграждение по адм. дело № 10838/2022г. Претендира съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-Прокурор Куман Куманов изразява становище за неоснователност на исковата молба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От съдържащите се в делото доказателства се установява, че С. Д. И. е подал жалба срещу Акт за установяване на задължения № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район „Л.“ чрез пълномощника си адв. А. по реда на чл. 129, ал. 7 от ДОПК. С жалбата са претендирани разноски в производството, включително и за адвокатско възнаграждение.

С оспорения А., на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК е отказано възстановяване на „посочената сума в искането за възстановяване от 32 209. 30 лева за заплатена такса смет за 2019г. – 7740 лева., 2020г. – 18 594.30 лева, 2021г. – 5875 лева, тъй като не е предоставена информация за изчисляване на дължимата ТБО и сумата не е надвнесена в ОП район Л.“. В оспорената част на акта е извършено прихващане на надвнесени задължения с дължима ТБО за 2022г. по партида 7212F132690 в размер на 530.63 лева главница и 0. 44 лева лихви. Със същия акт е разпоредено възстановяване на сума в размер общо на 7233.36 лева, от които ДНИ за 2017г. в размер на 3044.88 лева главница и 107.60 лева лихви и ТБО за 2017г. в размер на 3907.20 лева главница и 174.68 лева лихви, общо сума за възстановяване в размер на 7233.36 лева.

Към подадената до СО жалба са приложени пълномощно, с което адв. А. е упълномощена да представлява лицето при изготвянето, внасянето и подписването на жалбата против посочения Акт за установяване на задължение, както и да осъществи процесуалното му представителство пред СО по повод обжалването.

Представен е и договора за правна защита и съдействие от 21.09.2022г., от който е видно, че са оказването на правна защита и съдействие, С. И. е заплатил изцяло към момента на подписването му, сумата от 2000,00 лв. за възнаграждение на адв. А..

С Решение №СОА22–РД28–39/31.10.2022г. на кмета на Столична община жалбата е потвърден изцяло А. и разноски не са присъдени.

От приобщеното към настоящето дело адм.д. № 10838/2022 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 43 състав, е видно, че делото е образувано по жалба от С. Д. И., чрез адв. М. А., САК, срещу Акт за прихващане и възстановяване /А./ № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район „Л.“, в частта, в която е потвърден с Решение №СОА22 – РД28 – 39/31.10.2022г. на кмета на Столична община.

С Решение № 319/11.01.2024г., постановено по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ, оспореният административен акт е отменен като незаконосъобразен. Решението е влязло в сила на 01.02.2024г.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

С оглед на така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване. Ответникът разполага с пасивна процесуална легитимация по смисъла на чл. 205 от АПК. В

конкретния случай ищецът твърди, че настъпването на вредите, за които се претендира да бъдат обезщетени, са резултат от издаването на незаконосъобразен А. от старши инспектор в Столична община. Т.е., юридическото лице, в чиято структура е старшият инспектор е Столична община. С оглед изложеното, именно Столична община е юридическото лице, което е пасивно легитимираното да отговаря за вредите лице, с оглед разпоредбата на чл. 204 АПК. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковете се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и / или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което е причинена вреда. Тази вреда трябва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието на орган или на длъжностно лице. При липса на някой от тези елементи на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

Безспорно установено по делото е, че Акт за прихващане и възстановяване с № СФД22–ГР94–2366/30.05.2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л., е отменен с Решение № 319/11.01.2024г., постановено по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ.

Налице са и другите две предпоставки за уважаване на исковата претенция за обезщетяване на имуществени вреди, а именно наличие на вреда, настъпила в патримониума на ищеца, както и причинна връзка между вредата и отменения Акт за прихващане и възстановяване. Видно от съдържанието на приобщеното към настоящето дело адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ, А. е оспорен по административен ред, съобразно разпоредбата на чл. 129, ал. 7 от ДОПК. С Решение № СОА22–РД28–39/31.10.2022г. на кмета на Столична община актът е потвърден изцяло. В последствие при съдебно оспорване по реда на чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. чл. 4 от ЗМДТ, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК, с Решение № 319/11.01.2024г., постановено по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ, Акт за прихващане и възстановяване с № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05. 2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л. е отменен.

При оспорването по административен ред ищецът по настоящето дело е реализирал разноски за адвокат в размер на 2000 лв., съгласно представените по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ пълномощно за адв. А. и договор за правна защита и съдействие от 21.09.2022г. В договора е посочено, че посочената сума от 2000,00 лв. е заплатена изцяло преди подписване на договора. Договорът служи като разписка за получаването на сумата. Това е така, тъй като съобразно ТР № 6 2012 г. на ОСГТК на ВКС, т. 1, за суми до 15 000,00 лв., договорът има функциите на разписка.

От тази гледна точка вредите-заплатен адвокатски хонорар, се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконсьобразен акт и намаляването на имуществото на ищеца е в следствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, предизвикано именно от издаването на този акт. Обстоятелството, че адвокатската защита при обжалването на акт на приходната администрация по административен ред не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения ревизионен акт. Съгласно приетото в мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконсьобразни административни актове, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ. В мотивите на посоченото тълкувателно решение на ВАС е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия – пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал – нито в ЗОДОВ, нито в чл. 51 от действащия ЗЗД, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. ЗЗД, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица” са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. Неразделната взаимовръзка между издадения административен акт и потърсената от дружеството – адресат адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – дружеството не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден ревизионен акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издадения незаконсьобразен акт, тъй като обжалването на този акт е законово установено и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган, още повече, че в настоящия случай при издаването на А., обжалването му по административен ред е задължително, за да може актът да бъде обжалван по съдебен ред, съгласно чл. 129, ал. 7 от ДОПК, във вр. с чл. 156, ал. 2 от ДОПК. Безспорно е и това, че административното обжалване е задължително по силата на специалния процесуален закон (чл. 156 ДОПК). Съгласно ДОПК и константната съдебна практика в съдебното производство по оспорване на актове на органите по приходите не се присъждат разноски, направени за обжалване на тези актове по административен ред. ДОПК не предвижда възможност за възстановяването им, както и общия процесуален АПК. Безспорно на настоящия етап не съществува друг ред за възстановяване на разноски, направени във връзка с обжалването по административен ред на акт на АО. При това се касае за обжалване, посочено в специалния кодекс като абсолютна процесуална предпоставка за съдебното такова. И в практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.01.2006г.

по гр. д. № 23/2005 г. на IV – то гражданско отделение, в Решение № 129/25.07.2005г. по гр. д. № 2439/2003г. на същото отделение на ВКС е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвентна и вредите”. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и ВКС безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако те не беше налице, те не биха били направени. В съдебната практика се приема, че причинната връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. Ангажирането на адвокатска защита е израз на нормалната грижа на лицето за неговите права и интереси. В този смисъл е и безпротиворечивата константна практика на ВКС (така например Решение № 248/4.06.2009г. по гр. д. № 4808/2007г. на III – то гражданско отделение; Решение № 355/03.08.2010г. по гр. д. № 1651/2009г. на III – то гражданско отделение; Решение № 126/10.05.2010г. по гр. д. № 66/2009г. на IV – то гражданско отделение; Решение № 586/16.05.2011г. по гр. д. № 1486/2009г. на III – то гражданско отделение; Решение № 781/30.11.2010г. по гр. д. № 511/2010г. на IV – то гражданско отделение и други).

Извършените разноси за адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред съставлява претърпяна вреда за ревизирия субект, намираща се в пряка причинна връзка с отменения незаконен акт на административния орган, защото те са типична, нормално настъпваща и необходима последица от незаконосъобразния ревизионен акт и защитата, която се е наложила срещу него именно поради незаконосъобразната административна дейност (дейност на администрацията).

Не е спорно между страните, че платеното възнаграждение не е възстановено на страната, която е била принудена да направи този разход, поради незаконосъобразната дейност на администрацията, която страна своевременно я е намерила за такава и оспорила по надлежния ред. Следователно е доказана връзката между отменения административен акт и вредата, представляваща платените разноси за процесуални действия в производството за отмяната му.

По изложените съображения, съдът намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, представляващи платените от него разноси за адвокатски хонорар в размер на реално претърпяна вреда в размер на 2000 лева и искът следва да бъде уважен в този размер.

С оглед изхода от правния спор и направено искане за разноси по списък, съдът следва да присъди разноси в полза на ищеца в размер на 600 лева по представения списък на разноси и доказателства за реалното им изпълнение.

По изложените съображения и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 63-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ на С. Д. И. сумата от 2000,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение, направени в производство по оспорване по административен ред на Акт за прихващане и възстановяване с № СФД22–ГР94–2366/30.05.2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л., отменен с Решение № 319/11.01.2024г., постановено по адм.д. № 10838/2022г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Д. И., [ЕГН] сума в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: